

Dragomán György

MOZI

Három csavar simán kijött a négyből, de a negyedik az istennek se mozdult, hiába szorítottam rá tiszta erőből Feri apjának a franciakulcsát, és hiába próbáltam elfordítani, vettem egy nagy levegőt, aztán megint megrántottam a kulcsot, de nem, a csavar megint nem mozdult, csak a kulcs csúszott le a csavarfejről, és akkor hallottam, hogy Feri azt suttoolja, hogy mi az apám faszát szarakodok, amikor akármelyik pillanatban visszaadhatják a villanyt, és akkor nekünk annyi, mintha nem tudtam volna én is pontosan, hogy ez a szellőzőakna, ez csak fél méter mélyen megy be a vetítővászon alá a falba, és ahogy itt hasalunk, mind a ketten derékig kilógunk belőle, és ha kigyúlnak a fények, akkor az egész iskola látni fogja, hogy kiáll a seggünk a szellőzőnyílásból, úgyhogy odasúgtam neki, hogy apámat hagyja ki, és a seggemet nyalja ki, és rúgtam is egyet fektemben feléje, azt hiszem, pont oldalba kaptam térdel, hallottam, hogy elkáromkodja magát, közben újra megrángattam a franciakulcsot, a másik kezemmel meg a rácsot is megrántottam, ahogy csak tudtam, de a rács nem mozdult, a csavar azért mintha nyikordult volna egyet, de még mindig keményen tartott, közben hallatszott, hogy mögöttünk a nézőtéren mindenki összevissza üvöltözik meg dobog és füttyül, az igazgató elvtárs meg már torka szakadtából kiabált, ott állt valahol a széksorok előtt, egész közelről hallottuk, ahogy ordítja, hogy mindenki maradjon a helyén, mert hazafias dalokat fogunk énekelni a sötétben, úgy fogjuk megvárni, amíg elhárul az üzemzavar, és senki se merjen dobálózni, mert abból nagy botrány lesz, és vegyék tudomásul, hogy perceken belül vissza fog jönni az áram, és akkor folytatódni fog a vetítés, és aki nem lesz a helyén, amikor felkapcsolják a villanyt, azt karóba húzatja, felakasztatja az iskolaudvaron, és személyesen tépi ki a szívét, mert eljött az ideje, hogy ez az utolsó trehány, hóhányó banda megtanulja egyszer és mindenkorra, hogy mi a fegyelem, és tudtam, hogy kiabálás közben az igazgató elvtárs le s fel járkal, és közben ide-oda pásztáz a nézőtéren a nyolcelemes reflektor-elemlámpájával, de direkt nem akartam arra gondolni, hogy mi len-

ne, ha véletlenül odavilágítana a vászon alá, a szellőzőaknához, vagy belebotlana a kinyújtott lábunkba, és megint megrántottam a franciakulcsot, de a csavar megint csak nem mozdult, és akkor odasúgtam Ferinek, hogy hülyeség volt idemászni, menjünk inkább vissza a helyünkre, mert ez a szellőzőnyílás nem vezet sehova, nincs itt semmiféle titkos vetítőterem, hagyjuk a fenébe, de erre Feri könyökkel oldalba vágott, és azt mondta, hogy menjek vissza, ha akarok, de ő nem adja fel, ő itt marad, mert most már látni akarja a betiltott filmtekerceket, és húzzam meg már azt a kulcsot, ne szarakodjak, mert tényleg mindjárt visszajön a villany, ne balfaszkodjak, és akkor én mondtam, hogy nem balfaszkodok, és menjen a brantba, de inkább nem mondtam, hanem még erősebben rászorítottam a franciakulcsot a csavar fejére, aztán a könyökömet a szellőzőakna falának feszítettem, úgy rántottam egyet a kulcs nyelén, és akkor a csavar feje úgy, ahogy volt, egészben letörött, de olyan hirtelen, hogy majdnem kiejtettem a kezemből a franciakulcsot, és akkor Feri suttogva azt mondta, hogy jól van, akkor most szedjük le a rácsot, de óvatosan, mert nagyon kevés a hely, én meg visszasúgtam, hogy valami olyat mondjon, amit nem tudok, és megrántottam a rácsot, és akkor a rács végre lejött a vasperemről, ami körben tartotta, és Ferivel két oldalról megfogtuk, de sehogy se tudtuk elfordítani, mert ahhoz túl nagy volt, úgyhogy majdnem egészen ki kellett hátrálni a szellőzőaknából, csak úgy tudtuk lefektetni, és közben az énektanár is odajött az igazgató mellé, szerencsére egy kicsit arrébb állt, nem pont ott az akna mellett, úgyhogy nem vette észre, hogy kimásztunk, és akkor óvatosan lefektettük a rácsot, és betoltuk a szellőzőaknába, és én pont hallottam, hogy az énektanár halkán azt mondja az igazgató elvtársnak, hogy ha tényleg azt akarja, hogy éneklés legyen, akkor legyen szíves, és világítson rá, hogy a gyerekek lássák, ahogy dirigálja őket, de az igazgató elvtárs erre semmit se mondott, csak folyamatosan káromkodott, mert valaki fejbe dobta krétával, na és akkor mi is visszamásztunk, átbújtunk a rács helyén, és elkezdtünk kúszni végig a keskeny aknán a titkos gépészterem felé. Feri mászott elől, először még hallottam, hogy szuszog, és neki-nekiüti a térdét vagy a cipője orrát az akna falának, de aztán nagyon előremászhatott, mert őt már nem hallottam, csak azt, hogy kint, a nagyteremben dobognak meg kiabálnak. Közben egyre jobban összeszűkült az akna, de annyira, hogy éreztem, hogy két oldalról súrolja a vállamat a fal, azt gondoltam, hogy mindjárt be fogok szorulni, úgy, mint amikor a beton csatornacsőbe mász-

tam be a Prodánok bőrlabdája után, és tényleg, ahogy négykézláb előbbre kúsztam, éreztem, hogy az akna tetejéhez súrlódik a hátam, és tudtam, hogy most már ha akarnék, se tudnék megfordulni, úgy-hogy löktem magam tovább előre, és azt kívántam, hogy bár ne nyertem volna meg reggel azt a fogadást.

Rögtön azután fogadtunk Ferivel, hogy az igazgató elvtárs bejött az osztályba, és bejelentette, hogy az első három óra nem lesz megtartva, mert helyette moziba megy az egész iskola, megnézni az Épül az ország című dokumentumfilmet az ötéves tervről, na és akkor Feri mondta, hogy fogadjunk, elveszik-e vetítés közben a villanyt, vagy nem veszik el, és Feri azt mondta, hogy nem, mert az szabotázs lenne, egy ilyen film közben elvenni a villanyt államellenes szabotázs, de én erre azt mondtam, hogy az lenne a szabotázs, hogy ha nem vennék el, mert a villamos energiával nagyon felelősségteljesen kell gazdálkodni, és az ipari termelés még a hazafias filmvetítéseknél is sokkal fontosabb, úgyhogy akkor Feri mondta, hogy fogadjunk, és akkor fogadtunk is, megígértem neki, hogy ha ő nyer, akkor neki adom a tejgumis kövesparittyámat, ő pedig megígérte nekem, hogy ha veszít, akkor megmutatja, hogy hol van a moziban annak a titkos gépészteremnek a bejárata, amiről a nagyapja mesélt neki, és ahol azoknak a betiltott filmeknek a tekerceit tartják, amelyiknek se kerültek rendszeren moziba, és ott minden film megvan, amiről mi csak hallottunk, de sose láthattuk őket, a Pókember mind a hat része, és a társzános és zorrós filmek is mind, meg még egy csomó cowboyo és indiános film. Akkor aztán kezet fogtunk, és megkértük Janikát, hogy vágja el a fogadást, de neki nem mondtuk meg, hogy mibe fogadtunk, na és akkor Feri mondta, hogy ha tényleg elveszik a villanyt, akkor a sötétben megpróbálhatunk bemászni abba a gépészterembe, tiszta szerencse, hogy pont nála van az apja egyik franciakulcsa, verekedni hozta, de erre is pont jó lesz, szépen ki lehet majd szedni a csavarokat a rácsból. Én erre rögtön kérdeztem, hogy milyen rácsból, de Feri nem mondta meg, csak annyit mondott, hogy majd megtudom, ha elveszik a villanyt, de addig jobban teszem, ha elbúcsúozok a kövesparittyámtól, mert van egy olyan érzése, hogy az délutánra már az ő kövesparittyája lesz.

A Forradalom Lángja mozi, ahova mentünk, a legnagyobb volt a városban, azelőtt mindig oda jártam, de akkor már több mint egy éve nem voltam ott, mert bajban volt a népgazdaság, de főleg az energetikai ipar, és nem lehetett előre tudni, hogy mikor fogják elvenni a vil-

lányt, és olyankor ott kellett ülni a sötétben, mert a generátorok nem működtek egyik moziban se, mert a legtöbb helyről már a tartalék gázolajat is rég ellopták, és ilyenkor sokáig kellett várni a szuroksötétben, egészen addig, amíg vissza nem adták az áramot, vagy meg nem jöttek a rendészek vagy a tűzoltók, hogy kiengedjenek, és ezt nem nagyon szerettem, úgyhogy inkább nem is mentem moziba egyáltalán. Mondjuk, amióta apát elvitték, pénzem se nagyon volt, de belőgni be tudtam volna pénz nélkül is, nem volt nehéz, csak tudni kellett egy kicsit rugdosódni és lökdösődni, meg azt, hogy hova kell állni a tömegbe, azelőtt csomószor belógtam, amikor nem kaptam jegyet a Rodoszi Kolosszusra, a Pókemberre, A seriff az úrból-re vagy a Herkules meghódítja Atlantiszt-ra, de azokra a filmekre, amiket újabban játszottak, már belőgni se volt érdemes, mert csak ócska partizános meg háborúsfilm-felújítások mentek, olyanok, mint A hetedik elvtárs vagy a Talpig vasban vagy a Hosszú tél a könnyek városában.

Máskor mindig minél hátrébb szoktunk ülni, az utolsó sorba vagy az utolsó előttibe, de Feri szólt, hogy most inkább előre ülünk és a sor szélére, hogy ne kelljen sokáig mászkálni a sötétben, ha esetleg mégiscsak nekem lenne igazam, és elvinnék a villanyt, úgyhogy a negyedik sorba ültünk, jól lehúztuk a fejünket, hogy hátulról ne tudjanak krétával vagy nyálas papírral fejbe dobni. Mielőtt elkezdődött volna a film, az igazgató elvtárs kiállt középre a vászon elé, a karjával intett, hogy mindenki álljon fel, aztán elénekeltük a himnuszt, de amikor vége lett, akkor sem lehetett leülni, hanem meg kellett várni, hogy az igazgató elvtárs elmondja a beszédét arról, hogy milyen nagy dolog is a mozgókép-előadás, haladó korunk egyik legnagyobb technikai vívmánya, aztán fegyelemre és odaadó figyelemre szólított fel bennünket, és jó szórakozást kívánt.

A film az elején főleg a kombinátorokról és a búzamezőkről szólt, traktorokat mutattak, ahogy szántanak, meg kombájnokat, ahogy aratnak, aztán a nagy vasútépítést, amelyiknek át kell majd szelni a hegyeket, aztán a metrót, amit a fővárosba építettek, egy szemüveges elvtárs meg is mutatta a térképen, hogy hol lesznek a lejárók, aztán már mutatták azt is, hogy hogyan építik az alagutat, ott lent a föld alatt, egy hatalmas forgótárcsa marta a földet, a nyomában már betonoztak is a munkások, és a kamera ráközelített a forgótárcsára, egész a közepére, és akkor egyszer csak sötét lett, és mindenki fütyölni meg kiabálni kezdett, Feri meg megszólalt mellettem, mondta, hogy nyertem, és hogy a fene egye meg, és akkor gyorsan másszunk,

fogjam meg a bokáját, mert ebben a sötétben nem fogom látni, hogy merre megy, én akkor mondtam, hogy várjunk, mert lehet, hogy csak filmszakadás, de Feri erre csak annyit mondott, hogy ha filmszakadás volna, akkor legalább a kijárat jelzőfénye világítana, és nem lenne ilyen sötét, és tényleg igaza volt, úgyhogy akkor másztunk is már, a sorok szélén előre, aztán végig a petróleumszagú padlón, el az igazgató háta mögött, előre, a vászon közepéhez, aztán Feri bemászott középen a szellőzőaknába, ami ott nyílt a padló és a vászon között, és odasziszegte nekem, hogy ne vacakoljak, másszak csak én is be szépen, aztán amikor ott feküdtem mellette, azt suttogetta, hogy mindjárt előveszi a franciakulcsot, és akkor már csak a patkányellenes biztonsági rácsot kell lecsavarozni, és ott is leszünk.

Az akna már annyira összeszűkült körülöttem, hogy mozdulni se tudtam, kiáltani akartam Ferinek, hogy jöjjön vissza és segítsen, de a sötétség nagyon rászorult a tüdőmre, úgyhogy egyáltalán nem is kaptam levegőt, és akkor eszembe jutott, hogy mit mondott anyá, miután a tűzoltók kivettek a betoncsőből, és éjszakánként féltem, hogy megfulladok a takaró alatt, azt, hogy nem szabad a fulladásra gondolni, hanem azt kell képzelni, hogy egy hegy tetején áll az ember, és az orrán és a száján beáramlik a friss hegyi levegő, és akkor én meg is próbáltam ezt elképzelni, de hiába hunytam be a szemem, akkor is csak a sötétséget láttam, és az jutott eszembe, hogy ha itt maradok beszorulva ebbe a folyosóba, akkor soha senki nem fog megtalálni, itt pusztulok, itt maradok örökre, na és akkor ettől úgy megijedtem, hogy mégiscsak megmozdultam valahogy, és a fal az iskolásruhám keresztül is meghorzosolta a vállam, ahogy oldalra fordultam, de nem törődtem vele, csak kúsztam tovább, nagyon lassan ment, de azért éreztem, hogy csak előbbre jutottam valamennyit, és akkor egyszer csak meghallottam, hogy Feri azt mondja valahol elől, hogy jöjtek már, mert van még egy rács, amit le kell szerelni, és ne féljek, az akna mindjárt kiszélesedik, és tényleg, egy kicsit még kúsztam, aztán már négykézlábra tudtam állni, és nem is kellett sokáig mászni, már ott is voltam Feri mellett, Feri meg mondta, hogy az akna itt véget ér, a rács meg ott van a fejünk fölött, nyúljak oda, mindjárt megérezem, ő már körbetapogatta, és úgy érzi, hogy nincs odacsavarozva, és elég nehéz, de ketten azért elbírtunk vele, és próbáljuk szépen megemelni, és akkor kétoldalt megfoglottuk, és egyszerre nekifeszültünk, a rács először nem mozdult, de aztán mégiscsak felemelkedett, és akkor mondtam Ferinek, hogy ne borítsuk fel, mert nagyon hangos lesz a csattanás,

hanem inkább csúsztassuk el oldalra, de óvatosan, hogy ne csapjunk nagy zajt, Feri meg mondta, hogy jó, és nem is kell egészen, csak annyira, hogy kiférjünk.

Én másztam ki elsőnek, sötét volt, csak valami nagyon halvány piros fény világított, ahogy elindultam arrafele, belerúgtam a rácsba, és a visszhangból hallatszott, hogy egy elég nagy teremben vagyunk, Feri is kimászott az aknából, hallottam, hogy jön ő is utánam, amikor mellém ért, odasúgta nekem, hogy ezt azért ő se hitte, hogy idáig eljutunk, mert nem is hitte, hogy ez a titkos vetítőterem létezik, azt hitte, hogy csak egy legenda, mint az az alagút, ami a várból vezet át az egész város alatt el az erdőig és az agyagbányáig, én meg rászóltam, hogy hallgasson, vagy ha már mondani akar valamit, akkor suttogjon, ne kiabáljon, és akkor Feri suttogva mondta, hogy nem is kiabált, és közben odaértünk a piros fényhez, egy téglalap alakú piros gomb volt, egy kapcsolótábla közepén világított, nagy kapcsolótábla volt, tele gombokkal, és a közepén a piros gombra fekete betűkkel az volt ráírva, hogy tartalék vészgenerátor, használni csak indokolt esetben, és akkor Feri azt mondta, hogy szerinte ez indokolt eset, és mielőtt még elkaphattam volna a kezét, odanyúlt, és megnyomta a gombot.

A piros fény azonnal kialudt, egészen sötét lett, úgy megijedtem, hogy nem is kaptam levegőt, Feri is be lehetett szarva, mert még csak nem is káromkodott, csak állt ő is ott mellettem a sötétben. Úgy egy perc telhetett el, aztán hallatszott, hogy valahol messze a falakon túl hangosan feldübörög valami, először egy egész mély bugyborékoló hang volt, még a padló is beleremegett, aztán egyre magasabb lett, és egyre halkult, a végén már majdnem sípolt, olyan magas volt, és akkor egy csattanás hallatszott, és egyszer csak kigyúltak a teremben a fények.

Ferire néztem, és láttam, hogy ő is hunyorog, és akkor egyszerre sóhajtottunk, és mondtam neki, hogy tiszta hülye, és akkor csak vállat vont, és elfordult, és akkor én is körülnéztem a teremben, és hallottam, hogy Feri füttyent, és attól, amit láttunk, majdnem én is elfüttyentettem magam. Egy rendes nagy moziteremben álltunk, de nem székek voltak benne, hanem nagyon nagy bőrfotelek, a terem közepén kettő egymás mellett, mögöttük meg kétoldalt félkörben még vagy tíz, és a fotelekkel szemben egy nagyon nagy piros függöny takarta el az egész falat. A két középső fotel mögött egy kis szekrényen vetítőgép állt, és Feri egyenesen odament, és mondta, hogy menjek oda én is, nézzem meg, mert ez hihetetlen, hogy még egy

filmtekercs is bele van fűzve, és akkor oda is mentem, de akkorra Feri már kinyitotta a szekrényke ajtaját, és láttam, hogy tele van lapos, kerek fémdobozokkal, és Feri egyből mondta, hogy most aztán megfogtuk az Isten lábát, mert tényleg itt vannak mind a titkos meg a betiltott filmek, és vigyázzak, mert ezek a filmtekercssek nagyon nehezek, inkább ketten fogjuk meg őket, ne próbáljam egyedül kivenni egyiket se, én akkor mondtam, hogy ne féljen, nem fogom, és akkor ő mondta, hogy jó, de neki viszont segíthetek, először a legfelsőt emeljük ki szép óvatosan, de én mondtam, hogy nem segítek, mert nem akarom, hogy kiszedjük onnan azokat a tekercsket, és a filmekre se vagyok már kíváncsi, inkább másszunk vissza, mert ha itt elkap valaki, akkor végünk, mert az ilyen titkos helyek mind katonai létesítményeknek számítanak, és ilyenbe bemászni, az biztos hazaárulás, de Feri ezen csak kacagott, és mondta, hogy nem lesz semmi baj, mit vagyok úgy beszarva, ha már idáig eljutottunk, hülyeség lenne bele se nézni azokba a filmekbe, képzeljem el, mekkora dolog lenne elmesélni a többieknek, hogy mi történik a Zorró folytatásában, de én erre is csak azt mondtam, hogy nem érdekel, és másszunk vissza, mert nem akarok bajba keveredni, és akkor Feri azt kérdezte, hogy tényleg annyira be vagyok szarva, hogy az se érdekel, hogy milyen filmek vannak itt, legalább a címüket nézzük meg, hogy aztán legyen mit elmesélni, de én erre mondtam, hogy hagyjon már békén ezzel a meséléssel, amikor erről úgyse beszélhetünk, ha nem akarjuk, hogy feljelentsenek, de akkorra Feri már félig kihúzott egy tekercsot, és mondta, hogy segítsék már, mert mindjárt a lábára ejti, én meg erre mondtam, hogy ne vacakoljon, nem lehet az olyan nehéz, de aztán mégiscsak megfogtam, és együtt letettük a fotelre, és körbeforgattuk, mert Feri azt mondta, hogy az aljára vagy az oldalára szokott lenni felírva, hogy milyen film, és hogy hányadik tekercs, mert a legtöbb film többtekercses, de erre a tekercsre semmi se volt felírva, úgyhogy akkor kivettük a következőt, de azon se volt semmi, aztán még megnéztünk vagy hármat, és az egyikén mégiscsak látszott a cédula nyomma, de le volt tépve, csak a legvége maradt rajta, azon meg csak annyi volt, hogy nyolcvannégy, de Feri mondta, hogy az nem lehet, mert egyetlen film se lehet nyolcvannégy tekercs hosszúságú, én akkor megint mondtam, hogy nem érdekel, menjünk vissza, mert ha visszadják a villanyt, akkor örökre itt ragadunk, és akkor Feri mondta, hogy jól van, most már mindjárt megyünk, de előbb nézzük meg, hogy mi van befűzve a vetítógépbe, és elkezdte kézzel tekerni az alsó

tárcsát, és a filmszalag lassan áttekeredett a felső tárcsáról az alsóra, és ahogy közelebb hajoltam, láttam, hogy a képek is megmozdultak, rendesen nézni lehetett a filmet, a címet meg a rendezőt meg a többi feliratot nem lehetett elolvasni, mert tükrözve látszottak, meg mozgottak is, de aztán egy üres szoba látszott, lassan kinyílt az ajtó, és bejött egy nő, és körbesétált, leült az ágyra, aztán megint felállt, odament az egyik fotelhez, arra is leült, arról is felállt, odament az ablakhoz, kinyitotta, aztán felvett a kisasztalról egy újságot és azzal legyezgette magát, úgy, mint akinek nagyon melege van, na és akkor Feri kérdezte, hogy mi van a filmen, én meg mondtam, hogy semmi, nagyon unalmas, valami nő mászkál ide-oda egy nagy szobában, és akkor Feri kérdezte, hogy egyedül van, én meg mondtam, hogy igen, na és akkor Feri is közelebb hajolt a filmhez és úgy forgatta az alsó tekereszt, és akkor a nő a filmen levette a kosztümkabátját, aztán a szoknyáját, és ott állt blúzban és alsószoknyában és magas sarkú cipőben, de még mindig melege volt, mert még mindig legyezte magát az újsággal, és akkor már a blúzáját is levette, de még mindig nagyon melege volt, na és akkor Feri megszólalt, hogy mért mondtam, hogy ez unalmas, mikor épphogy nagyon érdekes, mert ez biztos egy olyan fajta film, amiben egész pucér nők meg férfiak lesznek, mert ő már hallott ilyen filmekről, és ha továbbtekerjük a szalagot, akkor mindjárt látni fogjuk, hogy az a nő teljesen leveszi a ruháját, de még a melltartóját meg a bugyiját is, úgyhogy akkor még közelebb hajoltunk, és tovább tekintünk, és a nő tényleg levette az alsószoknyáját is, nem volt rajta már csak harisnya, melltartó meg bugyi, de a harisnyája nem igazi harisnya volt, hanem úgy láttam, hogy csak a combja közepéig ért, és onnan kezdve valami szalagok tartották, amik hozzá voltak kötve egy övhöz a dereka körül, úgy, ahogy az indiánoknak szokott lenni a bőr lábszárvédője, na és akkor Feri még gyorsabban próbálta tekerni a filmszalagot, úgyhogy a nő mozgása felgyorsult, és még darabosabb lett, de a harisnyáját sehogy se akarta levenni, csak sétálgatott ott a szobában, egyszer leejtette az újságját, és lehajolt érte, utána meg cigarettára gyújtott, és sokáig cigarettázott, egészen közelről lehetett látni az arcát, nagyon ki volt rúzsozva a szája, na és akkor a teremben egyszer csak villantak egyet a fények, és akkor mondtam Ferinek, hogy vigyázzunk, mert akadozik a generátor, és a kapcsolótáblára néztem, és tényleg láttam, hogy a közepén pirosan villog az a nagy kapcsoló, és akkor mondtam, hogy most azonnal hagyjuk abba, és másszunk vissza, mert baj lesz, mindjárt le fog állni a generátor, vagy

vissza fogják adni a villanyt, és Feri mondta, hogy jó, de oda se figyelt arra, amit mondtam, csak tekerte tovább a filmet, és akkor megint szóltam, hogy menjünk már, mert a piros fény már nagyon gyorsan villogott, de Feri akkor azt mondta, hogy hallgassak, mert a nő most kapcsolja ki a melltartóját, nézzek már oda, mert ilyen biztos hogy nem láttam, de én erre mondtam, hogy nem érdekel, pedig nagyon érdekelt, de láttam, hogy a piros fény is villog, és csak arra tudtam gondolni, hogy mi fog történni, ha itt elkapnak, biztos, hogy javítóintézetbe kerülünk, úgyhogy megint mondtam Ferinek, hogy könnyörgök, menjünk már, de akkor ő már kézzel húzta a filmszalagot, és mondta, hogy őt nem érdekli, most már tudni akarja, hogy mi van a nő bugyija alatt, és láttam, hogy benyúl a zsebébe, és elővesz egy borotvát, én kérdeztem, hogy meg van bolondulva, mit akar csinálni, ő meg mondta, hogy a nő mindjárt le fog vetközni, és őt nem érdekli, kívágja magának azt a pár métert, én meg mondtam, hogy ne nyúljon hozzá, mert nem szabad hogy nyomot hagyjunk magunk után, de Feri akkorra már kinyitotta a borotvát, és már majdnem belevágott a filmszalagba, de akkor megfogtam a karját, és úgy kérdeztem, hogy mi van, megunta az életét, javítóba akar kerülni, de ő csak annyit mondott, hogy hagyjam békén, és meglökött, de én akkor se engedtem el a karját, hanem visszalöktem, és közben mondtam neki, hogy engem nem érdekel, én visszamászok, mert nem akarom, hogy elkapjanak, és akkor Feri megint meglökött, de most sokkal erősebben, úgy, hogy nekiestem az egyik fotelnek, annak, amelyiknek kapcsolók voltak beépítve a karfájába, és rá is tenyereltem az egyik kapcsolóra, éreztem is, hogy kattan a tenyerem alatt, és akkor egy motor zümmögni kezdett, és lassan kettényílt ott elől a falon a nagy piros függöny, és közben Feri azt kiáltotta, hogy hülye vagyok, és hogy mit csináltam, én meg mondtam, hogy ő a hülye, és ő csinálta, és közben próbáltam felállni, és megnyomtam egy másik kapcsolót is, és akkor a teremben kialudtak a fények, de a vetítógép reflektora bekapcsolt, és a tárcsák a filmmel pörögni kezdtek, és látszott is már a kép ott a vásznon, életlen volt, de úgy is látni lehetett, hogy a nő előrehajolt, és levette a melltartóját, de ezt már csak futás közben láttam, mert akkor már rohantam az akna felé, és Feri is futott utánam, és akkor a nő ledobta a melltartóját, és látszott mind a két melle meg a mellbimbója, és a kamera annyira közel ment, hogy a két melle egészen betöltötte a vásznat, és a nő akkor leült a fotelbe, és hátradőlt, és feltartotta magasra a kinyújtott lábát, és elkezdte lehúzni a bugyiját, pedig a haris-

nyája még mindig rajta volt, és akkor ott álltunk az akna mellett Ferivel, és tudtam, hogy be kéne mászni, de nem másztam be, és nem mászott be Feri se, hanem csak álltunk ott, és néztük, hogy a nő lassan-lassan lehúzza a fenekéről és a combjáról a bugyit, a kamera akkor ráment egészen a kezére, és az összetekert fekete bugyiját mutatta, és aztán elkezdett lefele siklani végig a combján, és bement egészen a lába közé, és akkor a nő ott a fotelben egyszer csak teljesen széttette a lábát, és abban a pillanatban kikapcsolt a generátor, és sötét lett, csak az hallatszott, hogy még mindig forog a vetítógépen az egyik tárcsa, és akkor Ferivel egyszerre mozdultunk meg, egyszerre ugrottunk be az aknába, egyszerre kezdtünk mászni a szellőzőalagút felé, pont olyan volt, mint hogyha birkóztunk volna, mert mind a ketten elsőnek akartunk bemászni az alagútba, Feri a karomat fogta, és úgy húzott vissza, és mondta, hogy engedjem, de akkor én nem engedtem, hanem felhúztam a térdem, és pont hasba találtam, úgyhogy elengedett, és akkor már bent is voltam a szellőzőben, és kúszni kezdtem előre, és hallottam, hogy Feri is ott kúszik a nyomomban, és az akna megint összeszűkült, de most már nem ijedtem meg, hanem oldalra fordulva másztam, ahogy csak bírtam, nem érdekelt, hogy az akna fala lehorzsolja a tenyeremről a bőrt, és ahogy másztam előre, egyszer csak meghallottam, hogy a moziteremben hangosan énekel az egész iskola, a hős szénbányászokról, akik mindig mélyebbre és mélyebbre vágják a csákányt, és akkor lassabban kezdtem mászni, mert tudtam, hogy még nem adták vissza a villanyt, és ha ügyesek vagyunk, akkor még az ének vége előtt visszaérhetünk a helyünkre, és úgy énekelhetünk mi is a többiekkel, mint hogyha el se másztunk volna egyáltalán.

Mozgó Világ, 2003/10.

DRAGOMÁN GYÖRGY (1973, MAROSVÁSÁRHELY) PRÓZAÍRÓ